

her ikke er Spørgsmaal om nogen Eftergivelse af Naade, eller paa Grund af særdeles Trang eller deslige, men at der her kun er Spørgsmaal om Afgjørelse af en Gjæld ved et mindre Beløb end Paalydende, forvi Statskassen finder sin Regning derved; med andre Ord, der er her Spørgsmaal om, ved en speciel Lov at give Finantsministeren den samme Bemyndigelse, som han i Almindelighed har, hvad nogle andre Fordringer angaaer. Jeg er saaledes, saavel ved den nuværende Finantslov som ved den forrige Aar givne Finantslov, bemyndiget til at afgjøre de saakaldte aldeles uvisse Fordringer, som staae iblandt Statsactivernes Mæsse, naar jeg var istand til at faae dem afgjorte ved Aversjonalsummer. Dette gjælder imidlertid ikke disse Forskud, som aldrig have været henregne til Statsactivmassen, og som derfor den paagjældende Bemyndigelse i Finantsloven ikke angaaer. Havde jeg havt denne Bemyndigelse, som der staaer, vilde jeg med Hensyn til en Deel af disse Fordringer have anseet mig berettiget til at stryge dem eller til at faae dem afgjort ved Aversjonalsummer, da det for en Deel af dem, efter hvad der er forklaret, i Sandhed kan siges, at de ere aldeles uvisse. Om andre er dette derimod ikke givet. Men for at jeg skal gjentage det: i denne § er der ikke andraget paa, at gøre Noget af Billighed eller af Naadehensyn eller som Gunst imod Bedkommende, med der er andraget derpaa, fordi jeg troer, at det er i Statskassens egen Interesse paa denne Naade at faae disse Gjældsforhold afgjorte. Desangaaende tør jeg, foruden hvad der i Motiverne er anført, henvisse, hvad hver enkelt Post angaaer, til de medfølgende Actstykker. Forøvrigt skal jeg endnu kun tillade mig at bemærke, at, naar der andrages paa, at Sen skal falde bort, og naar man vil stemme i den Retning, taaler idetmindste den 10de Post paa ingen Naade en saadan Genstand, som af Rigsdagsmanden for Aarhus Amts 1ste Valgfreds (Winther) er blevet foreslaaet, med mindre man vil lade et Bo staae længere Tid usluttet, end billigt er.

Lehmann: Det gaaer mig, saaledes som jeg holder mig overbevist om, at det er gaaet de Fleste her i Salen, at man har sølt sig i

høi Grad uhyggelig tilmode (Ja!) ved denne Discussion om Personer. Jeg vil derfor gjøre den ærede Deputerede fra Svendborg Amts 6te District (J. A. Hansen) opmærksom paa, at jeg vilde kunne forstaae det, dersom han benyttede denne Sag til derpaa at grunde et Angreb paa Absolutismen i det Hele eller det Regeringsystem, som denne har fulgt. Jeg troer nemlig, at det virkelig paa en Naade kan siges at have lagt i Absolutismens hele System, at forhindre de høiere staaende Embedsmænd fra at blive for stærke, ved at give dem utilstrækkelig Løn og saaledes oftere sætte dem i den Nødvendighed at maatte søle sig mere afhængig af den allerhøieste Naade end for Statstjenesten var ønskeligt. Hvis det altsaa skulde tages som Bevis paa Brøst ved den Forsatning, der ikke længere bestaaer i Danmark, hvis det var muligt, ogsaa deraf at gjøre en speciel Anvendelse med Hensyn til den høieste Domstol, netop den Domstol, hvor det fremsor Alt maatte være magtpaaliggende at de, som beklædte samme, sølte sig i høi Grad frie og uafhængige i hele deres Stilling, og hvor det maatte for en fremtidig hensynsløs Historieforskning ikke vil mangle paa Data, at den souveraine Konge netop med Hensyn til dem kan have anseet det for hensigtsmæssigt at lade Bedkommende blive i et Slags Afhængighedsforhold — jeg siger, i saa Fald vilde jeg kunne forstaae det. Jeg kan nu rigtignok ikke begribe, at der for Tiden i Danmark skulde være nogen Fristelse til at angribe Absolutismens System. Jeg troer at have gjort det saa godt som Noget, da den stod lyslevende og magtig ligeoverfor os (Ja! Ja!); jeg forsmaaer det nu, da den er sftinlagt. Men at gaae ind paa en Discussion om Detaillen af hver enkelte Person, at ville lægge enkelte Personer det til Last, som var en sørgelig Consequens af dette System, og som vistnok, hvilket den ærede Finantsminister har lagt Vægt paa, og hvilket jeg gjerne indrømmer, at han fra sit Standpunkt kan lægge Vægt paa, er groet sammen med en saadan Periode i hele vort Liv, hvori al baade privat og offentlig Belfærd var saaledes bleven rokket, at Mange vare i den Nødvendighed at maatte ty til Hjelpekilder, som Enhver vistnok meget